Малкият Били беше много притеснен.
– Какво ще правим, дядо? Цял ден рисувахме върху градската стена, но не можахме да завършим фреската. Даже и със стълба никой не може да стигне до най-високата част.

– Не се тревожи, Били! – успокои го дядо му. – Познавам един приятел, който може да ни помогне...

– Ръцете на този мой приятел – продължаваше дядото, – са много големи. Дланите му са широки като маса, краката му са дълги като водосточни тръби, а стъпалата му са като лодки.
Сещаш ли се за кого говоря?

– Остава и да не се сещам – въздъхна Били с досада. – Говориш за твоя таен великан.
Хиляди пъти си ми разказвал за него. Само че си го измисляш.
– Никога нищо не си измислям! – смръщи се дядо му.

После погледна своя внук и се подсмихна под мустак:
– Помниш ли, когато миналото лято ходихме на къмпинг в гората?
– Помня, как да не помня... – измърмори Били.

– Тогава великанът бдеше над нас
и се грижеше да не ни се случи
нещо лошо. А помниш
ли, когато градският
часовник се развали?

– Да, дядо, помня... –
изпухтя Били, който знаеше
какво ще каже дядо му сега.